

տակցած են որ կեանքի մեծագոյն պարգեւը տրուած մարդկութեան՝ ազատութիւնն է մտքի ու անձի: Անկաշկանդ ու ազատ միտքն է լոկ որ կրնայ իւրովի մտածել ու ստեղծագործել, երեւակայել ու երագել:

Ծրագրաւուծումը միակ ձեւն է կամ զէնքը հակադարձելու հոգեբանական բռնադատիչ միջոցին որ կը գործադրուի աղանդապետին կողմէ:

Զենոր Քէյ. Նալպանտեան

ՄԵՐ ՀԻՆԱԻՈՒՐՅ ԶՐՈՅՑՆԵՐԻՅ

ԱԲԵՂԱՆ ԵՒ ԹՈՅՆԸ

Մի արեղա ցանկանում էր վանքի առաջնորդ դառնալ, բայց գիտէր, որ վանահօր կենդանութեամբ չի կարող դրան հասնել և հնար խորհեց:

Վանքում մի մանուկ կար, որին վանահայրը յաճախ էր ծեծում ու գանահարում:

Աբեղան թաքուն կանչեց մանկանը, նրան մահւան դեղ տուեց ու ասաց.

— Եթէ այս փոշին ցանես վանահօր կերակուրի մէջ, նա կը սկսի քեզ սիրել և այլևս չի ծեծի:

Անմեղ մանուկն առաւ փոշին ու սրտի խորքում մտածեց. «Միայն կէսը կը ցանեմ, ու եթէ նորից բարկանայ ու նորից ծեծի, միւս կէսը կը ցանեմ»:

Եւ այդպէս փոշու կէսը ցանեց վանահօր ճաշի մէջ, որ կերաւ ու մահացաւ:

Վանահայր դարձաւ այն մարդասպան արեղան ու իշխանութեան հասած, եղաւ առաւել դաժան և սկսեց առաւել սաստիկ ծեծել մանկանը:

Մանուկը սրտի խորքում մտածեց. «Լաւ էր, որ փոշու կէսը պահեցի, հիմա այս կէսն էլ սրա ճաշի մէջ կը ցանեմ»: Եւ ցանեց:

Այդպէս է, հօր փորոզն ինքն է, ի վերջոյ, ընկնում մէջը: